

ČASOPIS
Keltoviny

56. číslo - 27. února 2023

Pár minut máme jaro, pár minut venku rádí zimní fujavice. Jako kdyby se Měsíce nedokázali domluvit, kdo zrovna bude vládnout...

Do toho všeho nám do příprav tohoto čísla časopisu zavítala nemoc a věřte, že při horečce přes 40°C opravdu nejde moc věcí připravit.

Vše se zvládlo a časopis je pro Vás připraven ke čtení 😊.

V časopise naleznete nové rubriky z trampského prostředí, začneme lovit bobříky podle Jaroslava Foglara, zjistíme, co dělat se zvířetem v nouzi a podíváme se například, z čeho lze udělat bič.

Sezónu kulturních akcí s biči jsme také začali. První akcí byl Masopust v Muzeu lidových stavem v Kouřimi, kde jsme v rámci Vypráskané historie dětem i dospělým ukazovali řadu bičů a práci s nimi. Navíc jsme vyslali jednoho člena, aby dělal Laufra v průvodu. Další akce nás čeká na konci dubna – 29. – na Libušínské bitvě. Ještě mezi tím, se ovšem budeme účastnit dvou akcí zaměřené pro bičaře – seminář Westernová show od A do Z a 3. Setkání bičařů na Šiklandu.

Vše aktuální, myslíme pozvánky na akce, naleznete na našich stránkách.

Martin Štulla

Obsah čísla 56.:

2	OBSAH, slovo úvodem	21	TŘINÁCT BOBŘÍKŮ
3	BIČE, VŠUDE KAM SE PODÍVÁŠ		<i>Začínáme</i>
	<i>11. díl – Materiály pro bič</i>	23	ZASE TIE PRÁZDNINY
4	ČTENÁŘSKÝ DENÍK		<i>Osmý díl</i>
	<i>Cirkus Maximus</i>	26	CO, KDY, KDE, JAK...
5	ČTENÍ PRO VŠECHNY	27	KOMIKS ZOMBÍK
	<i>Půlnoční jezdec</i>		<i>27 – 29</i>
6	PŘÍBĚHY PLNÉ FANTASIE	28	TIRÁŽ aneb kdo nám píše...
	<i>Ježčí bodlina – 2. díl</i>		
8	TRAMPSKÝ SLOVNÍK		
	<i>A - B</i>		
10	JEŇOULE A LAĎOULE		
	<i>Zkouška</i>		
12	ZVÍŘE V NOUZI		
	<i>Poraněné zvíře – co dělat?</i>		
13	HISTORIE		
	<i>Keltské kolo roku</i>		
14	Z Bobřího deníku		
	<i>Jak to, že jsme tady...</i>		
	<i>Brdy – Zlomnoha I.</i>		
17	INFORMAČNÍ SPEKTRUM		
	<i>50 věcí, které děti nezažijí 1</i>		
19	FOTOREPORT		
	<i>Masopust Kouřim</i>		
20	VZPOMÍNÁME		
	<i>Jan „Galén“ Šimáně</i>		

seminář
Westernová show
od A do Z

termín: sobota 11.3. 2023, od 10.00 do cca 23.00 hod.
místo: sál KD, Hosín 116 u Č. Budějovic

Seminář je vhodný pro všechny bičaře, (lasaře, pistolníky...), kteří se zabývají westernovými soutěžemi a vystupováním na veřejnosti a získané poznatky zúročí při tvorbě volné sestavy či amatérské až profesionální show.

NÁPLŇ SEMINÁŘE:
teoretická – volná sestava a show na soutěžích i na veřejnosti (nácvik, příprava, improvizace, psychika, profesionalita)
praktická – předvedení "show" každého účastníka s ohodnocením a případným návrhem na její vylepšení
volný čas – vzájemná výměna zkušeností, diskuse k rozvoji westernových aktivit, dobrovolná výuka různých technik, poradenství pro účast při natáčení TV pořadů nebo reklamy atd.

DOPROVODNÝ PROGRAM:
- tanec s bičem Martina Kubáta (skutečný pohybový Free-style s bičem na hudbu)
- historie používání bičů – Martin Štulla
- výstava bičů a dalších westernových pomůcek -
Vypráskané muzeum spolku Keltoviny a Jindřich Zobl

Možnost přespat ze So. na Ne. ve spacáku na sále, toalety, elektrické přípojky na vlastní rychlovarnou konvici a jídlo z vlast. zásob. Parkování přímo u KD, restaurace na dojezd autem.

Cena:
1 800 Kč za seminář, včetně pronájmu sálu. Platba na místě.

Počet účastníků není neomezený,
přihlášky do 3.března 2023
na jindrichzobl@seznam.cz
nebo tel. 605 516 503.
Na Facebooku neregaguj.

Jindřich Zobl s kolektivem
www.bicevyrobashow.cz

Biče, všude kam se podíváš

11. díl – Materiály pro bič

Článek připravil Martin Štulla

informace sesbírány pro projekt o historii práskání bičem

Z čeho má být bič vyroben, nebo ne, je na dlouhou diskuzi. Řada starších bičářů nedá dopustit na kožené biče, naopak ti mladší začínají preferovat materiály jiné. A jaké to jsou si pojd'me představit - i o kůži se zmíníme 😊

Biče mohou být vyrobeny ze široké škály různých materiálů. Nejběžnější biče jsou vyrobeny z kůže, paracordu 550 nebo nylonu. S tím, jak výrobci bičů začínají experimentovat, získávají na oblibě další materiály, včetně kevlaru, paracordu 275, dyneemy a dokonce i kovu.

KŮŽE

Kůže je tradičním materiálem a má skvělé vlastnosti pro výrobu krásných bičů. Jako materiál je asi nejběžnější. V České republice se na biče využívá kvalitní hovězí kůže tzv. „politánka“. Nejlepší, ale také nejdražší jsou biče z klokaní a z jelení kůže především pro pružnost, pevnost, ohebnost a trvanlivost.

PARACORD

Paracord, parachute cord, anebo česky padáková šňůra, v hantýrce „padákovka“ jsou různá pojmenování stejného materiálu. Myslí se jím hlavně paracord typ III. – 550, což je 4 mm tlusté nylonové (PA) lanko, původně používané paragány a výsadkáři hlavně za druhé světové války, kteří pro něj postupem času našli mnoho různých využití. Paracord roste v popularitě po celém světě pro svou schopnost vyrábět odolné, levné a funkční biče. Paracord je levnější a dostupnější pro výrobce bičů, a proto jsou paracordové biče podstatně levnější než kožené.

NYLON

Nylon je obchodním názvem polyamidu. Jedná se o nejznámější druh polyamidového vlákna, které se vyznačuje vysokou pevností a odolností v oděru. Dalším využívaným typem polyamidového vlákna je například silon. Nylonová šňůra je kulatá a bič rychleji nabývá na objemu při pletení. Je ještě levnější než paracord.

KEVLAR

Kevlar je mimořádně všestranný a pevný druh syntetického materiálu se spoustou zajímavých vlastností a širokým využitím v praxi. Patří mezi para-aramidová vlákna a vyznačuje se vysokou pevností v tahu při nízké specifické hmotnosti, srovnatelné už jen s uhlíkovými vlákny. Je charakteristický vynikající tepelnou odolností a výbornou tuhostí, což jej samo o sobě předurčuje k široké škále uplatnění v praxi. Používá se na ohnivé biče, ale lze z nich uplést i bič „obyčejný“.

KONOPNÉ PROVAZY

Konopná lana jsou vyrobena z ekologických materiálů a jsou šetrná k životnímu prostředí. Jde o lacinou náhražku kvalitního materiálu. Stavba provazu je v podstatě stejná, je vynecháno obalování plochým materiálem. Skládají se na sebe pouze jednotlivé vrstvy opletů. Vysoké zatížení při přetržení je dosaženo díky relativně dlouhým jednotlivým vláknům. Výhodami tohoto lana, díky kterým je velmi ceněno, jsou velmi nízké roztažení, robustnost, přilnavost a odolnost proti oděru. Dodnes se z tohoto materiálu vyrábí řada bičů v Německu, Rakousku či Švýcarsku a Slovinsku.

DYNEEMA

Dyneema® je obchodní značka polyethylenového vlákna s mimořádně vysokou pevností (UHMWPE). Vlákno vyrábí od roku 1990 firma DMS v Nizozemsku, USA a Japonsku. Dalo by se říct, že je nejpevnějším vláknem na světě. Vlákna jsou 15x pevnější než kvalitní ocel, lehká, extrémně odolná vůči oděru, voděodolná a odolná vůči UV záření a chemikáliím.

KOV (nerezová ocel, titan).

U tradičních bičů se kov používá maximálně na „drobné“ spojovací části. Jiné je to u bičů z Číny, přesněji bojových bičů. Většina bojových bičů je dnes vyrobena z nerezové oceli. S dobrými biči je kov lepší jak barvou, tak leskem, segmenty jsou stylizovány, otvory jsou přesně vycentrovány, řetěz se hladce otáčí v otočném čepu zabudovaném do rukojeti, nejsou žádné ostré rohy ani hrany a sváry jsou silné.

Cirkus Maximus

Článek napsala a připravila Katka Hrabáková

Zdravím Vás milí čtenáři,
dnes Vám představím knihu Cirkus Maximum. Tuhle knihu jsem si vybrala proto, protože je mi cirkusové prostředí hodně blízké. Sama jsem totiž kejklířem. Knihu jsem dostala jako dárek k Vánocům a přečetla jsem ji snad za dva dny. Kniha je vlastně předlohou scénáře ke stejnojmennému filmu, ale ten jsem zatím ještě neměla šanci vidět, protože u nás v Lanškrouně ho bohužel odmítli promítat. A teď už k samotné knize.

Cirkus Maximum je příběh dvou bratrů Borise a Maxe, které rozdělil a zase spojil cirkus. Cirkusový život není jen tvrdá práce, ale i svérázný svět lidí, kteří mají rádi legraci a obětují se pro úspěch v manéži. Max, starší z bratrů odešel z cirkusu poté, co se jeho mladší bratr Boris zranil při jejich společném čísle na hrazdě. Max pracuje v počítačové firmě jako programátor pro pražský magistrát. Max se vrátí do cirkusu po smrti Ferdinanda, aby převzal velení, Boris by cirkus nejradyji hned prodal. Matka Borise, Sorina, od Ferdinanda odešla a matka Maxe, Anna zemřela při porodu a náhradní maminkou obou bratrů se stala kartářka Valerie, která se stará i o cirkusovou kavárnu. Pravou rukou principála je účetní a manažerka cirkusu Jolie, která má malého syna Bruna. Cirkus má zimoviště na statku v Ruzyni.

Cirkus Maximum slaví výročí 100 let a na oslavu pořádá mezinárodní cirkusový Festival na Letenské pláni v Praze. Ředitelem cirkusu je otec obou bratrů, starý principál Ferdinand, který ještě před festivalem zemře a oba bratři a celé osazenstvo cirkusu se rozhodnou, že na počest Ferdinanda festival uspořádají a potom, že se cirkus prodá. Celý cirkus odjíždí do Prahy. Když cirkus postaví na Letenské pláni stan, tak se v cirkuse objeví velmi nepříjemná úřednice z magistrátu i se dvěma policisty a Maxovi je sděleno, že cirkus stojí polovinou stanu na jiném pozemku a že jim hrozí pokuta. Situaci vyřeší Boris, který úřednici na oko svede a dostane jí do postele a zajistí tím cirkusu povolení od magistrátu a od primátora Prahy. Mezinárodní festival je tedy uspořádán a v cirkuse se i objeví bývalý člen cirkusu Maximum, šašek ve výslužbě, Giorgino, který nahrazuje šaška ze zahraničí, jež nepřišel. Giorgino a Boris udělají společné číslo a celkově má festival velký úspěch. Po ukončení festivalu se Max a Boris rozhodnou, že se cirkus prodávat nebude a že se pojedou dál. Na festivalu se objeví i Maxova ex přítelkyně s její dcerou, která i vyhraje cenu magistrátu. Max a jeho ex přítelkyně se k sobě vrací a Boris skončí s Jolíí.

Čtení pro všechny

Půlnoční jezdec

*Pověst vybrala Věra Melicharová
Zdrojové informace – pověsti z Karlovarska*

Jáchymov – kostel sv. Jáchyma

Před mnoha lety jezdíval o půlnoci kolem kostela v Jáchymově nejprudším cvalem jezdec na koni. Nikdo se nikdy nedozvěděl, odkud vyjíždí a kam jede. Protože se vyskytla domněnka, že vyjíždí z kostela, zavírali tam na noc zločince odsouzené k smrti, aby jezdcovo tajemství pomohli objasnit. Byla jim za to slíbena milost. Ráno je ale vždy našli všichni mrtví. Jeden k smrti odsouzený byl také zavřen na noc v kostele a ukryl se pod oltářní pokrývku. V kostele byla hrobka, v níž odpočívali zemřelí duchovní.

Když odbila půlnoční, zvedla se kamenná deska hrobky, vyšla z ní postava muže, který se svlékl a zmizel za vraty kostela. Pak zvenku zaznělo tiché zavolání a hvizd a jezdec už uháněl kolem kostela. Odsouzenec vyšel z úkrytu, popadl jednu jezdcovu punčochu a zase se schoval. Jezdec se po chvíli vrátil, oblékl se, ale do hrobky musel jen s jednou punčochou. Ráno se přišli lidé podívat, co se stalo s odsouzenecem. Byl živý a vyprávěl všem, co se stalo. Hrobku otevřeli a našli v ní mrtvé tělo s jednou punčochou. Teď už jich na jezdce čekalo víc. Když se znovu objevil, ptali se ho, čeho si žádá. On odpověděl: „Nejsem hoden!“. Jeho tělo pak pohřbili na hřbitově, kde našel konečně klid. Odsouzenec podle slibu dostal milost.

Katolický farní kostel byl původně postavený jako luteránský. Jednalo se o jednolodní stavbu, která vznikla v letech 1534 – 1540. Kostel byl zničen při velkém požáru města v roce 1873 a znovu postaven za použití dochovaných obvodových zdí v novogotickém stylu. Kostel byl hrobkou ostrovské větve Šliků a jáchymovských horních hejtmanů.

Ježčí bodlina - díl 2

Článek připravil Kamila Prášková
Vlastní autorská tvorba redaktorky

Ježčí děti se k sobě tulily, co nejdál od temnoty venku. Moc si přály být zpátky v bezpečí ve své rodné noře. Ale tatínek trval na tom, že si musí najít okamžitě úkryt. V děsivém tichu strávili nekonečno minut, alespoň tak se jim to zdálo, když stražili ouška a každý poryv větru, praskot větvičky, či zašustění lístku na stromě je strašilo.

Nakonec se však znovu celý les rozezněl salvou zvuků. To, když sova hlídačka vyloudila táhlé zahoukání a všichni poznali, že jsou v bezpečí. Čaroděj se vrátil do své bašty.

Tehdy se k nim tatínek obrátil s vážnou tváří a začal vyprávět.

„Už nejste miminka a je načase, abyste poznali nebezpečí, které obchází naší domovinou,“ pohlédl na ježčí maminku, jako by žádal o svolení a ta mu jej smutným pokývnutím hlavy dala.

Malý ježci zvedli čumáčky a pozorně poslouchali.

„Před mnoha měsíci, to jste ještě nebyli na světě, vládl na nedalekém hradě dobrý pán. Byl to ctihodný rytíř, který se dobře staral o lidi i les. I on jezdil se svou družinou do lesa na lov. Ale vždy brali jen tolik, kolik stačilo k nasycení jejich rodin a udržovali v lese rovnováhu. A nikdy nebyli krutí. Syn však otcovu laskavost nezdědil. Mladý pán jezdil po lese s nosem nahoře. Kolik nevinných skončilo pod kopyty jeho koně.“

Táta ježek se smutně odmlčel. Maminka se o něj konejšivě otřela čumáčkem.

„Vaše babička byla jednou z nich,“ řekla jemně.

A tu Teo pochopil, proč vidí v očích tatínka tolik smutku. A dostal vztek.

„Jak mohl být, tak bezohledný?!“ vykřikl rozezleně, až se na něj všichni překvapeně obrátili. „Myslím ten kluk, proč byl takový, když měl tak vlídného otce?“ dodal o poznání tišeji.

„Myslím že právě proto,“ odpověděl vážně tatínek. „Víš, Teo, laskavost je úžasná vlastnost. Ale mláďata a obzvláště ta lidská potřebují kromě ní poznat i pevnou tlapku a důslednou přísnost,“ zadíval se Teovi pevně do očí a on ty své zahanbeně sklopil. Vzpomněl si, kolikrát on sám musel pocítit otcovu přísnost a hlavou se mu motaly všechny vylomeniny, kterých se hojně dopouštěl.

Tatínek ježek pokračoval: „A na to rytíř zapomněl. A tak syn rostl s pocitem, že na něj nikdo a nic nemůže a že se kolem něj otáčí celý svět. Životy druhých a už vůbec ne malých zvířátek pro něj nic neznamenaly. Jeho vlastní potěšení bylo nade vše.“

„To je hrozné,“ zašeptala Bodlinka a ještě víc se přitulila k bráškům.

„Ano, byl to sobec,“ přikývl tatínek, „přesto alespoň neublížoval záměrně. Nevyžíval se v tom. A kdyby po smrti otce, získal správného opatrovatele, mohl z něj být dobrý hradní pán.“

„A to se nestalo?“ zeptal se zvědavě Funík.

„Bohužel ne. Když bylo mladému pánu 12 let, vypukl ve vesnici pod hradem požár. Kouř z něj vanul až do lesa a byl horký a dusivý. Mnoho z nás se děsilo, že se oheň rozšíří až sem. Ale hradní pán svolal svou družinu a vyjeli do vesnice hasit. Nakonec se jim podařilo požár zdat, ale rytíř zaplatil životem.“

„Slyšela jsem od havrana Zlatoočka, že se obětoval, aby zachránil z hořícího domu dítě. Spadl na něj ale ohněm strávený trám,“ vpadla mu do řeči maminka.

„A to dítě? Zachránil ho?“ vypískla rozrušeně Bodlinka.

„Havran tvrdí, že ano. Chlapce, myslím, že se jmenoval Rob si pak osvojil jeden pán z rytířovy družiny, protože při požáru osiřel,“ odpověděla. Zadívala se na Tea a dodala: „Jako ty, Teo.“

Tatínek se při těch slovech celý napjal a strojeně prohlásil, že o tom teď řeč nevedou a vrátil se zpět ke svému vyprávění.

„Mladého pána se po smrti jeho otce ujal strýc. Krutý a lstivý čaroděj. Přijel na hrad a všechny věrné přátele a služebníky rytíře vyhnal. A krátce poté mladý pán zmizel a už ho nikdy nikdo neviděl.“

Bodlinka se otřásla a Funík se stočil do klubíčka. Teo teď ale poslouchal pozorněji než dřív.

„Co se s ním stalo?“ zeptal se.

„To nikdo neví,“ pokrčil táta ježek rameny. „A ať tě ani nenapadne strkat do toho tvůj zvědavý čumák!“ varoval ho přísně.

Teo rozmrzele vzdychl. Z celého vyprávění ho právě tato část zajímala nejvíc.

Čaroděj se vrátil do své věže s nepořízenou. Mrzutě se svalil do křesla u krbu a dlouze zíral do plamenů. Choval se příliš nápadně, ta pitomá zvířata se stihla schovat. Nejspíš mají nějaké špehy. Příště musí být opatrnější.

„Ha!“ vyrazil ze sebe, když ho napadla geniální myšlenka. Má ve spíži přece pár lahviček lektvaru neviditelnosti. Ďábel-sky se zasmál. Zítra už mu neutečou.

Ale mělo to jeden háček... Čaroděj nakrčil nos, když si vzpomněl na nežádoucí účinky. Každý lektvar je měl. Tento například zeslabil vaši viditelnost, ale zato zesílil váš pach. Prostě řečeno po něm člověk hrozně páchl. Zůstat neviditelný dlouho tedy bylo nesnesitelné. A samotný účinek lektvaru vyprchal až za týden. Čaroděj při té představě vytřeštil oči hrůzou. Kdepak. Musí uvařit Kouzlokaz. Jinak to nepůjde.

Přešel ke stolu zavalenému věcmi a nahlédl do své knihy kouzel a lektvarů. Zběsile otáčel zažloutlými stránkami až našel, co hledal. Kouzlokaz měl moc zvrátit účinek každého kouzla i kouzelného lektvaru. Neúčinkoval, ale na kletby. A jeho příprava byla složitá a spousta věcí se mohla pokazit.

„Tak s chutí do toho,“ zahalekal stařík sám pro sebe a pustil se do práce.

Teo se probudil do šedého podvečera. Včerejší den se mu ve vzpomínkách houpal jako bárka na rozbouřeném moři. Zaskučel. Byl unavený a necítil se dobře. Do nory se vrátili až nad ránem a celý den se mu zdály děsivé sny o tmavém sklepení.

Pokračování příště...

: Trampský slovník :

A - B

Článek připravil Martin Štulla

Informace čerpány z internetových stránek zelene-udolie.webnode.sk

AHOJ

tradicionalistický trampský pozdrav, převzatý z anglického historického námořnického slangu („ahoy“), pravděpodobně z původních překladů knih R. L. Stevensona. Vysoce vzdělaní trampští lingvisté tvrdí, že výraz je anglicky psanou zkratkou původně latinského pokřiku z dob křížáckých válek „Ad HonOrum Jesum“ („Ku slávě Ježíšově“), kterým zjišťovali lodníci ve Středozeří při přiblížení neznámé loď v nebezpečných vodách, zda jde o loď křesťanskou (a tudíž potenciálně nikoli nepřátelskou). ☺

Pozdravit trampa tradicionalistu jinak, znamená degradovat se v jeho očích na masňáka.

AGRESORKY

druh plátěné vojenské obuvi ze zásilek UNRA, také se jim říkalo invazky. Název pocházející z 50. let humorně komentuje vztah totalitního režimu k americké hospodářské pomoci – „obuv agresorů“. Právě agresorky bývaly z hrubého plátva pískové nebo tmavozelené barvy, vysoké do půli lýtek, s gumovou podrážkou a lněnými voskovanými šněrovadly. Bývala to ceněná vandrácá náhražka nekvalitních tenisek a kecek místní poválečné výroby.

AMÍK

mírně hanlivý výraz pro odrůdu trempa, vidícího se ve vizuálním napodobování speciálních jednotek americké armády. Amíci chodí oblečení takřka výhradně do produkce Army Shopů, jsou vybaveni ozubenými noži na přežití, tornami Alice, a vyznačují se specifickými teoretickými znalostmi načtenými z vojenských příruček a vztahem k paintballu či airsoftu.

ALICE

novodobý typ americké vojenské torny (ALICE – „All-purpose Lightweight Individual Carrying Equipment“) oblíbený mezi trampy přelomu tisíciletí pro svou propracovanost a využitelnost, jako náhrada klasických US toren.

ASTRACHÁN

pojem údajně pochází od předválečného trampa a novináře Gézy Včeličky. Ten ho kdysi použil v jednom novinovém fejetonu k pejorativnímu označení představitelů tzv. „zlaté mládeže“, kteří se ve 30. letech, v době největšího předválečného rozmachu trampského hnutí připojovali alespoň vnějškově (napodobením výbavy a způsobu života) k trampům. Gézu, jako přesvědčeného levičáka a proletáře původem podobný

snobismus štval. Včeličkův fejeton byl tehdejšími trampy široce komentován, výraz se líbil, a díky tomu mezi trampy zlidověl.

Astrachán v původním významu je jemná černá kožešina kavkazské ovce, velmi ceněná a drahá, z níž se šily módní doplňky pro boháče. Včelička se s pojmem seznámil nejspíše za své návštěvy Ruska ve dvacátých letech.

BÁGL, také „bagáž“

výraz pocházející nejpravděpodobněji z angličtiny („bagage“ = zavazadlo). Souhrnný název pro libovolné trampské individuální zavazadlo, od žebradla nebo deky smotané do ruličky (viz. „matylida“), až třeba po vodácký lodní pytel, či krosnu.

BAGR, bagrovat

výraz pocházející z vojenské hantýrky, znamenající v podstatě obyčejnou, většinou hliníkovou, jídelní lžici. Trampské lžice mívají zhusta jistou zvláštnost, jímž je zahnutý konec hliníkového držadla, určený speciálně k tomu, aby se dala jednoduše zasunout pod řemení trampské výstroje, či za opasek, a nevypadávala. Označení „bagr“ je zde prezentuje vtipnou formou vztah hladového trampa ke konzumaci poživatin. „Bagrování“ jídla uvařeného pro všechny ve společném kotlíku je považováno za neetické, a hladový kamarád, který je schopen sežrat vše na co přijde bez ohledu na ostatní, si často od trampů vyslouží pejorativní přezdívku „baloun“ (podle jména žrouta známého z literatury české) nebo dokonce „krkoun“.

BATTLEDRESS, také „betl“

původně blůza od britské vojenské uniformy z druhé světové války. Později obecný název pro trampskou blůzu vojenské provenience.

BIVAK, bivakovat

výraz převzatý z horolezecké hantýrky, značící přenocování ve volné přírodě bez stanu, pouze pod přístřeškem. Na rozdíl od spaní pod širákem je zde povolen spacák, případně různé další civilizační propriety, zvyšující pohodlí při přenocování v drsné přírodě české kotliny.

BODÁK

jednostranně broušená vojenská dýka určená původně k nasazení na hlaveň pušky. Vojenské bodáky, po válce převážně kořistní německé provenience bývaly z velmi kvalitních ocelí, měly širokou čepel a byly kované z jednoho kusu, takže byly prakticky nezničitelné. Využitelnost bodáku je velmi široká. Mimo využití jako zbraň na obranu lze použít bez problémů bodák jako provizorní náhradu polní lopatky, lžice, mačety, sekery, kladívka, otvíráku na zvláště zatvrzelé konzervy, dobře se s nimi hází na cíl při soutěžích, a díky kvalitě oceli a zakalení se nemusí moc často brousit, ani nepraskají jako jiné nože. Celkově jde o velmi oblíbenou součást tradicionalistické vandrůčké výbavy.

BOUDA, také „chajda“

hovorový výraz původem z němčiny („baude“ = „chatrč“), značící souhrnně rekreační stavbu, jíž padouři říkají chata, často postavenou ryze amatérsky z dostupných materiálů. Názvy těchto staveb jsou výrazně regionální – v oblasti Brd „srub“, v Beskydech „drevenica“, na severozápadě Čech „dača“ (z německého „datsche“), ...

BOVIJÁK

trampský nůž, často vyráběný amatérsky, a specificky zdobený. Název pochází ze slavného modelu víceúčelového loveckého nože s podbroušenou špičkou, tzv. „bowie knife“, vyvinutého začátkem 19. století arkansaským kovářem Jamesem Blackem podle návrhu trapera a lovce kožešin Jima Bowieho.

Jeňoule a Lad'oule, malí čarodějové z chaloupky uprostřed lesů

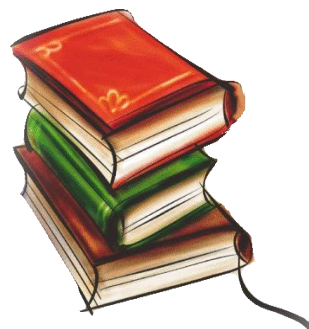
Zkouška

*Pohádku připravila Martina Kovářová
Vlastní autorská tvorba redaktorky*

Byl tu opět únor a to znamenalo, že se blíží čarodějnické přezkoušení. Každý učedník se jednou stane čarodějem, jenže tím čarodějnické zkoušky nekončí.

Ba naopak. A jelikož Jeňoule a Lad'oule už nějaký ten pátek měli tuto zkoušku za sebou, museli se chystat na přezkoušení. Měli z toho sice obavy, ale když už zvládli velkou čarodějnou zkoušku, tak toto bude určitě hračka, pomysleli si. Jednou takhle z rána, jim vrána přinesla dopis. Přinesla ho přímo od nejvyšších čarodějů a byla v něm přiložena pozvánka na čarodějnické přezkoušení. „Ajajaj...“ Povzdech si Lad'oule. „To zase bude něco.“ „Noooo.“ Dodal Jeňoule.

Hned po snídani se dali do čtení knih. Listovali jimi už mnohokrát, ale většinou jen tak pro zábavu. Moc kouzel z nich ještě neuměli, no a s lektvary to bylo podobné. Když si vzpomněli, jak velkou zkouškou prošli jakž takž s odřenýma ušima, nebylo jim moc do zpěvu. Co když to přezkoušení bude mnohem horší a budou tam věci které vůbec neznají. Nebo co když vše zase spletou a tentokrát jim to u komise neprojde? To by znamenalo, že musí své čarodějnické řemeslo pověsit na hřebík. V dopise stálo, že zkouška bude za čtrnáct dní a ať jsou všichni čarodějové řádně připraveni. „A co kdybychom se hodili marod.“ Navrhl Lad'oule. Nápad se oběma moc líbil. Mohli by si dále lenořit a zkoušce by se vyhnuli. Jeňoule vzal pergamen a brk a hned se pustil do psaní. „Vážená čarodějnická komise, je nám to moc líto.“ „Opravdu moc!“ Dodal Lad'oule. „Ale bohužel se nebudeme moci, kvůli vážné, velmi vážné nemoci zúčastnit přezkoušení. Nemoc je to velmi nakažlivá, a proto vás žádáme o jiný termín zkoušek. Děkujeme za pochopení velmi, ale velmi nemocní čarodějové Jeňoule a Lad'oule.“

Dopis poslali po vráně nazpět. Byli na sebe pyšní, jak skvěle to vymysleli. To však zatím netušili, že komise pošle svého lékaře na kontrolu. Dny plynuly a termín zkoušek se blížil. Čarodějové si však hlavu nelámali, dále si lenořili a dělali vše tak, jak byli zvyklí. V tom někdo zabušil na dveře. V obou by se slova nedořezal.

„Kdo je?“ Pípl Lad'oule. „Tady lékař, bydlí tu čarodějové Jeňoule a Lad'oule?“

„Co budeme dělat?“ Špitali si „Musíme ho poslat pryč.“ „Tak bydlí tu nebo ne?“ Doktor byl už netrpělivý. Jeňoule sebral odvahu a povídá. „Jeňoule a Lad'oule bydlí jinde. To musíte se vrátit na cestičku, zahrnout vlevo vpravo, potom rovně, do kopce a z kopce.“

Potom kolem mítinky a cestičkou rovně a jste tam.“ Bylo slyšet, jak kroky se od chaloupky vzdalují. Když nakoukli z okýnka už tam nikdo nebyl. „A teď honem, určitě ho poslali velcí čarodějové, aby nás zkontroloval.“ „No s tím jsme trochu nepočítali.“ Fňukal Lad'oule. „Určitě se ještě vrátí a zjistí, že jsme si to celé vymysleli, to bude teprve průšvih.“ A tak oba začali pracovat na svých vážných nemocech. Lad'oule se celý pokreslil barevnými puntíky, na hlavu si dal obklad a lehl si do postele. Jeňoule se celý obalil do obvazů. Po chvíli byl doktor zpět a bušil na dveře. „Dále ehm ehm ehm.“ Kuckal Lad'oule. Doktor vstoupil do chaloupky.

Bílý plášť a velký kufřík. Nejdříve přistoupil k postýlce, ve které ležel Lad'oule. „Tak copak tě hochu trápí?“ Zeptal se. Ten začal pokašlávat a koktal kýchal. „Prosím, ...hepčíííí, pane doktore já jsem chytil duhovku skvrnitou. No podívejte se na ty velké barevné fleky. Do toho mám rýmu, hepčííííí. No, a ještě mě příšerně bolí hlava, proto mám ten obklad.“ Doktor přistoupil k druhé postýlce, ve které ležel ovázaný Jeňoule. „Né a copak trápí tebe?“

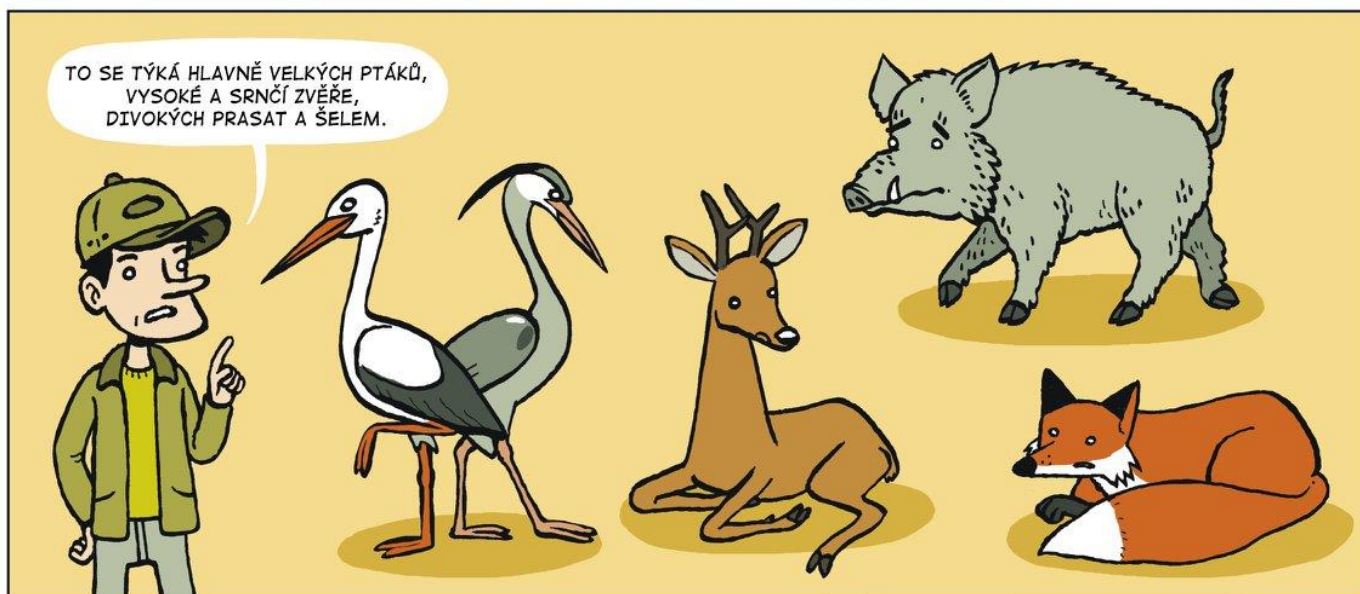
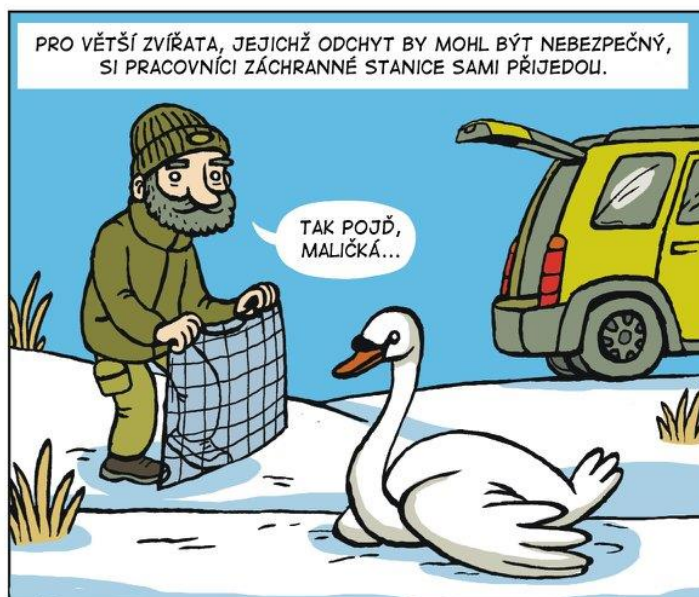
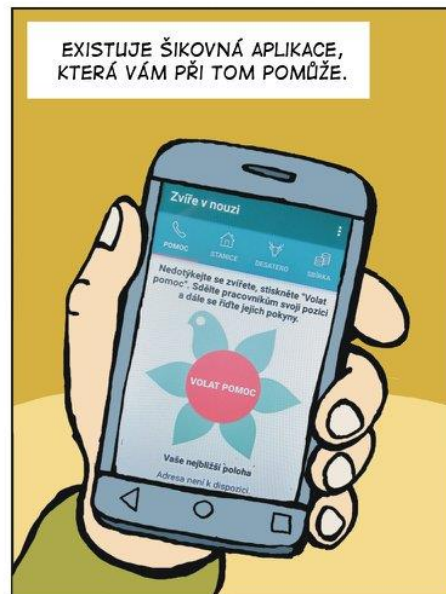
Jeňoule se nadýchl a povídá. „Prosím pane doktore, si představte, že z ničeho nic mě přepadla múmióza.“ Doktor chodil kolem obou postýlek, pořád si něco mumlal pod vousy. Potom ba poslechl, změřil teplotu a podval se do krku. „Hm m m m vážení pánové, je to mnohem horší, než jsem si myslel. Vaše nemoci jsou velmi vážné. Ten, kdo chytí duhovku skvrnitou časem bude barevný celý a na nohou mu vyrostou plovací blány, prasečí ocásek a kraví rohy. Koukám, že fleky jsou to velké už teď a podle prohlédnutí to vidím na těžší průběh a to znamená, že je možné že na jedné noze vyroste i kopejtko.“ Lad'oule celý zezelenal hrůzou. Potom se doktor zamyslel a povídá dál. „Múmióza je také celkem závažný případ. Zrovna minulý týden jsem léčil trpaslíka, kterého tato nemoc postihla a on pak postupně během pár dní celý zkameněl.“ Oba čarodějové se na sebe podívali a hned vyskočili z postele. „Mě už je celkem dobře.“

Volal jeden přes druhého. Doktor se rozesmál. „Vidíte, velké čaroděje se jen tak obelhat nedá. Ale musím vám říct, že vaše vymyšlené nemoci, byly vskutku originální. Prý múmióza a duhovka skvrnitá.“ Smál se až se za břicho popadal. „Koukám, že asi moc připraveni nejste co?“ Zavrtěli hlavou. „Tak víte co, já si ty vaše záhadné nemoci nechám pro sebe. Komisi řeknu, že máte obyčejnou chřipku a pokusím se je přesvědčit, aby váš přezkoušeli za týden, souhlasíte?“

Oba tiše přikývli. „Ale to vám povídám, pořádně se připravte a žádné nemoci? Je vám to jasné?“ Když doktor odcházel nemohl se přestat smát. „Múmióza, tak na to snad nikdy nezapomenu!“ Když už byl pryč, oba si docela oddychli. No museli uznat, že mají opravdu velkou ránu. Lad'oule byl celý flekatý, už se na něm barva pomalu rozpouštěla. A Jeňoule byl vskutku povedená mumie. To se jim zase jednou něco povedlo. Oddělali ze se-be ty maškarády a dali se do učení. Přeci jen týden uteče jako voda a příště je ta zkouška opravdu nemine...

Poraněné zvíře - co dělat?

Keltské kolo roku

Článek připravila Pavla Štullová
Informace čerpány z internetových stránek horoskopy.cz

Keltské kolo roku - čtyři tajuplné svátky přírodních sil
Naši dávní předci Keltové byli známí pro svoje hluboké vědomosti o neviditelných silách. Znali energie kolem nás a velmi přesně sledovali jejich koloběh v přírodě. Keltové své znalosti nezapisovali, aby se nedostaly do nesprávných rukou. Přesto se nám mnoho z jejich moudrosti dochovalo až do dnešních dnů. V keltském roce hrály zásadní roli čtyři důležité milníky – svátky s tajemnými názvy Imbolc, Beltine, Lughnasadh a Samhain. Znáte je?

Imbolc – první příslib jara, oslava mládí a čistoty

Předvečer prvního února se nám do dnešních dob zachoval v podobě Hromnic, kdy je zvykem rozsvěcovat svíčky, které pak údajně mají magickou moc chránit dům před úderem blesku. U starých Keltů byl svátek Imbolc zasvěcen bohyni Brigit, z jejíhož jména prý pochází i anglické slovo pro nevěstu („bride“). Dalším symbolem Imbolcu bylo jehňátko, protože se tehdy začínají první z nich rodit, a mléko, jehož bílá barva je barvou nevinnosti. Křesťané slaví v této době svátek očistění Panny Marie.

Všechny tyto symboly nám připomínají mládí, čistotu a naději. O Imbolcu začíná do stromů stoupat míza, a pokud se oteplí, což se často stává, mohou začít dokonce pučet. To je jasný symbol přicházejícího jara, které nás po dlouhé zimě naplní novým optimismem!

Beltine – slavnost ohňů, lásky, vášně a plodnosti

Dávný keltský svátek Beltine se nám dochoval pod názvem Pálení Čarodějnic. Termín zůstává stejný – předvečer prvního května. Nezměnil se ani nejdůležitější symbol tohoto magického svátku, kterým jsou posvátné vatry, pálené na kopcích. Tyto ohně prý měly očištnou moc spálit všechno zlé a nečisté. Původně to byl den magických rituálů, až později v dobách čarodějnických procesů se název změnil na Pálení Čarodějnic, aby se zakryl jeho původní magický význam. O Beltinu se dobytek poprvé v roce vyháněl na letní pastvu a pro Keltů to byl „oficiální“ začátek teplejší a světlé poloviny roku.

Nejzajímavějším významem Beltinu je však oslava sexuality a plodnosti. Je to den lásky, kdy se často pořádaly svatby, ale v bujarých oslavách měly své důležité místo i nezávazné radovánky na jednu noc! Zkrátka byl to čas pořádně si užít všechny radosti, které život nabízí!

Lughnasadh – otec musí zemřít, aby děti mohly žít

Snad nejzáhadnějším ze čtyř keltských svátků je Lughnasadh, který se slavil v předvečer prvního srpna. Do dnešních dob se nám na rozdíl od ostatních tří slavností dochoval pouze částečně – a to v podobě dožínek. Lughnasadh je oslavou úrody a síly.

Při příležitosti těchto keltských dožínků bylo zvykem pořádat zápasy bojovníků, kde mohli muži ukázat svoji sílu. Lughnasadh však zároveň patřil i mezi oblíbené termíny svateb.

K Lughnasadhu se váže jeden velmi zajímavý mýtus. Je to příběh o obilném králi, který dobrovolně umírá, často dokonce rukou své vlastní manželky, aby mohly žít jeho děti. Tento tajuplný a trochu krutý příběh vystihuje pravdu o tom, jak fungují síly přírody – rostliny obilí o žních umírají, aby mohly nasytit lidi a aby pak ze semen mohly v dalším roce vyrůst nové rostliny. Lughnasadh je zároveň prvním pozdravem nadcházejícího podzimu.

Samhain – noc duchů a setkání se zemřelými předky

Posledním svátkem keltského kola roku je Samhain – ten se nám dochoval až do dneška v téměř nezměněné podobě, pouze se jeho symboly rozdělily do dvou svátků – našich Dušiček a Halloweenu, který k nám přišel z Ameriky. Samhain v předvečer prvního listopadu byl pro staré Kelty nejmagičtější nocí v celém roce. Věřilo se, že v této době putují duše zemřelých krajinou a mohou nás navštívit. Bylo zvykem nechávat hořet svíčky nebo lampiony v oknech, aby duše předků našly správnou cestu domů. S tím souvisí náš dnešní zvyk zapalovat svíčky na hrobech. Zároveň však putovali světem i zlí duchové a strašidla, před kterými bylo potřeba se chránit. To se zas odráží v dnešních Halloweenských maskách. Samhain byl pro Kelty zároveň Novým rokem a tato noc představovala výjimečnou dobu, kdy neexistoval čas, staré období se již skončilo a nové se ještě nezačalo. Proto byla Samhainová noc jako stvořena pro věštění!

Jak to, že jsme tady...

*Článek připravil Vojtěch „Bobr“ Srb
Zpracováno z cest a vlastních zážitků autora*

Sedím u stolu a přemýšlím, jak bych vtipně napsal, jak jsme vlastně vznikli! Představte si, že pár mladých svobodných paniců (někteří již vlastně nebyli) chodili na výlety do přírody, aby se odreagovali z kolotoče velkoměsta. A protože je v Čechách a na Moravě dost hradů, vždycky se o nějaký zakopne. Poslouchejte, abyste mi dobře rozuměli: můj synovec Pavel nechtěl jíst, a tak mu strejda (jako já) nakukal, že to není obyčejná polévka a vepřové maso, ale bobří polévka a jelení steak a medvědí tlapy s indiánskýma bramborama. Od té doby jedl kluk jako divej, hráli jsem si na indiány. Říká hele budeme kmen bobrů! Jasně. A já jsem Malý Bobr!

Jasně a ty jsi Velký Bobr a táta (brácha) je Starej Bobr! (bratr se na to moc netvářil a nesl to nelibě, chtěl, aby mu říkal tatínku a né Starej bobře!). Přišel Lád'a opravovat se mnou 350 Jawu kejavandu a hned jsme mu přidělili jméno Benzínový Bobr. Někdy nás ti mladí dokáží dohnat

k zamyšlení, a tak to postihlo i mě. Jako ostatně pokaždé, když by se měl člověk podívat na nějakou věc pod jiným úhlem. Položil jsem si základní otázku „proč bychom se nemohli jmenovat Bobři, když 3 ze 7 ji jsou pojmenováni“? Pak už to šlo jako lavina a připadal jsem si jako bůh, když tvořil svět za 7 dnů. Stačilo již přidělit jen 4 jména. Zdenovi (Slovákovi) říkám: budeš Slovenský Bobr! Nie já som Slovenský Bobor! Matesovi, ktorej se zrubal jako hovado: budeš Hovadskej Bobr. Jirka Horák (princ z Labutího jezera) budeš Jezerní Bobr. Venca (můj pozdější bratr) bydlel na Pankráci (né že by seděl) Pankrácký Bobr. První společná klubová akce proběhla na hradě Košumberku, kde jsme se pasovali (mým starým loveckým nožem) 4 kluci najednou na Bobry

a dostali jsme papírové bobry s naším klubovým jménem. Od té doby se k nám přidali další významní členové jako Klavírní Bobr, Perníkový Bobr, Nürnberg Biber (druhý zahraniční člen), Bobr Kutil, a hlavně bobřice jako Soutěžsková Bobřice a Cyklistická Bobřice, Clouseauová Bobřice aj. Udělali jsme si pravidla (pasování, křest), hymny a vlajku (dnes již třetí).

Nic netrvá věčně někdo odešel do emigrace, ale jistě nezapomněli a jsme stále v kontaktu (Mexiko, Kanada, USA, Německo, Řecko). Přibudou noví členové a budoucnost je v druhé generaci Bobřů, která třeba půjde ve stopách šlehlých strejdů a tet. Budeme se stále

zamýšlet nad novými pohledy jako zřízení internetové stránky a společných znaků ke klubu.

Bobři se ještě do červené knihy nedostali, a tak věřím, že zůstanou zachováni pro příští generace....

Brdy - Zlomnoha I.

*Článek připravil Vojtěch „Bobr“ Srb
Zpracováno z cest a vlastních zážitků autora*

Ferda se už potřebuje trochu provětrat. Protože Mamucha je děsně nachcípáná, jedeme s Radarem. Plánuji buřty na prvním letošním Bobřím ohni.

Chci vyzvednout Radara. Dostanu u nich kafe a Radar se klidně nasnídá. Vyrážíme směr Brdy. Nabíráme beňal u Pištína. Cesta je děsná. Sněží nebo prší a všude je zataženo. No jestli to takhle půjde dál, tak nevím, kde si ty buřty uděláme? Už jednou jsme sice u Hegstu a na Americe oheň na sněhu dělali? Tak uvidíme.

Jedeme na Písek a v Sedlici musíme dát pauzu. Fotím zasněžený zámek. Paradox je, že hned na konci městečka se vše vybírá. Ukazují Radarovi tvrz v Tchořovicích. V Blatné je sluníčko! Radar navrhnul, abychom se tam podívali. Necháváme tedy Ferdu u hospody. Přes sádky se ale k zámku nemůžeme dostat. V zámeckém rybníku k nám přijely kachny a labuť. Nic nemáme. Některé kachny už bruslí na ledě bez bruslí. Děláme si společné foto před zámkem, ale na dlouhou ruku to vypadá jako když nás pustili z ústavu. No nic. Fotíme nádvoří se stromkem a vycpaného medvěda ve vstupní hale přes sklo. Vždycky mě udivovalo, jak vykopali románskou kapli. Přitom s ní nic nedělají. To by stálo za to vystavět jí znova? Na daňky nemáme čas.

Už jdeme dál. Vracíme se k autu a zastavujeme se ve Lnářích. Dáme sváču a mezitím fotím tvrz a zámek. Dokonce je tu pomník gen. Vlasova, jak ho tady poblíž 12. 5 1945 zajala Sovětská armáda. Jedeme dál na Brdy. Je pořád zataženo, ale už neprší. Je sice 2°C, ale pocitově kvůli větru,

je zima. Přes Nové Mitrovice (foto zámku z auta) se dostáváme k Homberku. Radar objevuje v mapě kopec Zlomnoha! Vedle je vesnice Skořice. „Ta patří na štrůdl!“, Hřímavka a Kreslovna. Ta oblast je samá sranda. Přejmenujeme tedy náš výlet Brdy – Zlomnoha I.

Parkujeme ve vesničce Víška kousek od Homberka. Nechce se mi totiž stát na odbočce na pole. Bereme věci a jdeme ke hradu po silnici a polní cestě. Jenže přes pole s řepou je to děs. V půlce si vzpomenu, že nemám to nejhlavnější?! Buřty! Himmel hergot. Nechám tedy Radara u ohniště pod Homberkem a jdu zpět. Z auta vezmu červenou tašku s jídlem. Jsem celý splavený, když dorazím zpět.

Když už tu jsem tady, musím se podívat na hrad, Nebýt rekonstrukce, tak ani nevím, že tu hrad byl?! Po zdivu nezbylo ani památky. Radar nahoru nechtěl, tak přenesl dřevo a věci pod převis, kde si uděláme buřty. Díky fotkám (doma) vím, že jsme tu s Cíbou spali. Radar také objevuje kovovou cedulku s rekonstrukcí na skále a prut na buřty, který jsem také zapomněl. Díky dřevu, co jsem táhl z ČB a ekologickému pepíkovi se mi podařil rozdělat I. Bobří oheň. Buřty chutnaly skvěle. Měli jsme k nim nealkoholické pivo. Jak jsem měl mokrou mikinu, tak se ze mě pěkně pářilo. Musíme si udělat pár fotek do kroniky a také poslat pár fotek Bobrům na Whatsapp. Doutnající uhlíky zaháží pak sněhem. Radar bere tašku s bordele, jako správný tramp.

Jdeme zpět. Počasí nám zatím přeje, a tak vezmeme už jen Dršťku neboli Ronšperk. Radar vyhazuje u auta bordel. Jedeme do Skořice a na Kreslovnu. Tady je vstup do lesa jen na povolení. Tak necháme Ferdu na konci vesnice a nedáváme ho ani na malé parkoviště za cedulí u lesa. I když tu už 2 auta parkují. Vydáváme se zasněženou cestou a dáváme pozor ať u Dršťky nehodíme ještě dršku sami. Po cestě jde paní s (mazlíkem) čubinou, jenž z nás cítí buřty. Nalevo už jsou skály. To musí být ono. Už je to tak dávno (5. kronika), že si hrad už ani nepamatuji. Jen vím, že jsme zde s Cíbou měli rekord 31km s plnou plnou za den a já měl samej plusgier.

Hrad byl na 3 skalách se dvěma příkopy. Na jedné skále byla hlavní obytná věž a přístavek. Takže nějaké zdivo tam je. Radar opět zůstává dole. Lezu dost hrozně na skálu nad jedinou zdí. Sem by Radar tedy nevyšel. Fotím základy. Posílám foto na Whatsapp Bobrům (dotaz na Cíbu, zda poznal hrad. Nic?!) Volfštejnáci na tom byli lépe. Pirát Peťa to uhodl. Radar mě vyfotil zespoda. Je tu ve věži asi nepovolený výkop. Slezl jsem lepší cestou dolů do druhého příkopu. Tady dole jsme si s Radarem dali kafe a rozdělili si poslední tatrunku. Udělal jsem mu pěknou fotku „co tu děláš Červená Karkulko?!“ Vracíme se stejnou cestou k autu. A tady mě Radar opět dostal. Na stromě totiž vidí Trilobita! Poslal jsem foto na Volfštejňáky, ať se trochu zasmějeme. Bombáta to viděl spíš jako Krtka za 3,50 a já to viděl jako Japonskou tenistku Fičimi napiču.

Už jedeme domů. Po cestě jsme jednou zakufrovali. S mapou v mobilu jedeme už dobře. Poslední zastávka je v Číčovicích. Je tu moc pěkný kostel. Radar mě vyfotil v nádherném portálu. Doma jsem zjistil, že tu byla tvrz v zahradě č.p. 25 nad potokem. Tak sem budeme muset ještě jednou. Byla tu docela známá zemanská rodina Číčovců z Číčova.

No, a to je vše. Pauza jen u pumpy před Blatnou. Radar nám koupil 2x nealko pivo a sušenku. Do ČB jsme dojeli docela pozdě za tmy. Na Srubci jdu ještě na kafe a štrůdl (bez skořice) cha. No, a to je vše tak příště zase třeba na Brdy – Zlomnoha II., anebo jinam.

INFORMAČNÍ SPEKTRUM

50 věcí, které naše děti nezažijí 1- 56

Článek připravila redakce
Informace čerpány z google.com

Čas odvál diskety i mléko v sáčku. Svět rychle zapomněl na faxy, záznamníky, kazety a diskety. Na ruční ladění televize plastovým kroučátkem. Na zvuk modemu, když se připojuje k internetu. Na tvrdý toaletní papír. Co už děti dnešních třicátníků nikdy nepoznají?

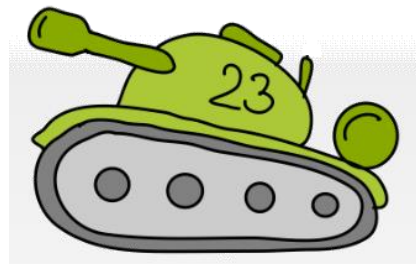
1. Technika

- Navíjení pásky v kazetě tužkou, když se vymotal. A možná i audiokazety obecně.
- Zvuk autoreversu ve walkmanu. A vůbec nosit za pasem „volkiše“ na kazety.
- Klapání šicího stroje, když ho máma nebo babička pohání nohou a našívá záplatu.
- Vytáčení telefonního čísla prstem na otáčivém ciferníku. A klasický zvuk, když telefon zvoní.
- Záblesk symbolu na plátně v kině, který upozorňuje promítače, aby vyměnil cívku.
- Kopírování kazet na dvojčeti, případně - pokud není dvojče ani kabel - přes mikrofon.
- Týdenní těšení se na okamžik, kdy otevřou sáček z fotolabu a prohlédnou vyvolané fotky.
- Zvuk faxu, když přichází dokument a lesklý papír se pomalu skládá na podlahu.
- Vkládání papíru do psacího stroje, klapání kláves a cinknutí, když jsou na konci řádky.
- Sekání trávy sekačkou, kterou vyrobil táta. Z motoru pračky či rozpůleného vysavače.

2. Hračky a škola

- Nepřekonatelný pocit štěstí, když dostanou jakoukoli hračku z ciziny.
- Nosit povinně červené trenky a modré spodky s kapsičkou na hodinu tělesné výchovy.
- Sbíráání plastových céček, jejich výměnu a výrobu závěsů a dalších podivností z nich.
- Kreslení parníku Aurora na výročí VŘSR a v květnu tanku 23, co prý vjel první do Prahy.
- Branné cvičení s plesnivými maskami na hlavě a pytlíkama na ruce a nohou.
- To napětí, jestli na rodiče „zbylo“ a přinesou z Tuzexu Kinder vajíčko s překvápem.
- Oslovovat paní učitelku „soužko“ učitelko. A říkat soudruhu nebo soudružko komukoli.
- Jakoukoli hračku, na které není napsáno, že je nevhodná pro děti od nula do tří let.
- Stavebnici LEGO, kde jsou jen barevné kostky, dveře, okna a kolečka. Nic víc.
- Botky balerínky, které si vyrobí tak, že odstříhnou gumu ze školních jarmilek.

3. Počítače a televize

- Čekání na to, jestli se hra na kazetě na Commodore 64 nebo Atari nahraje nebo ne.
- Skřípavý zvuk modemu, když se připojuje k internetu. A tu šnečí rychlost obecně.
- Bitku s rodiči o telefon. Nepochopení, že potřebujete stáhnout fotku a ne, aby telefonovali.
- Pauzu na prvním kanálu státní televize mezi 12.00-14.00, na dvojce mezi 0.00-18.00.
- Jít do videopůjčovny a hodinu vybírat film, který si pustí v neděli odpoledne s rodiči.
- Hrůzu, když se VHS s pornem zasekne ve videopřehrávači. A kazety VHS obecně.
- Rychlodabing, tedy žádné unisexové hlasy při sledování honem přeloženého filmu.
- Čekání na televizi, než se ohřeje. A ladění jejích kanálů kroucením plastovou tyčinkou.
- Rozhodnutí, zda tenhle týden byla lepší Vega s Hložkem nebo Magion s Rosákem.
- Radost, když seženou střílečku Dooma a zlost, když po hodině jeho instalování zjistí, že disketa #9 nefunguje.
- Státní hymnu na konci televizního vysílání. A hrající si koťátka jako vycpávku vysílání.

Pokračování příště...

3. ročník
21. května 2023, od 9 hodin

Biče na Horním hradě

Informace o historii práskání bičem, ukázka různých druhů bičů, předávání zkušeností

Přihlášky zasílejte na email keltoviny@seznam.cz předmět: setkání
Aktuální informace naleznete na www.facebook.com/keltoviny

The advertisement features a central shield-shaped logo with a yellow and black background, containing a silhouette of a whip and the word 'Keltoviny'. To the right is a silhouette of a person holding a whip. In the background, there is an illustration of a castle labeled 'HRAD A ZÁMEK HORNÍ HRAD nad Douř. HALUNSTEIN'. The entire graphic is set against a green and white geometric pattern.

VZPOMÍNÁME

Článek připravila Pavla Štullová

Informace čerpány z internetových stránek wikipedia.org a brezovylistek.cz

Jan „Galén“ Šimáně

(1. října 1924 Praha – 13. února 2013 Tábor)

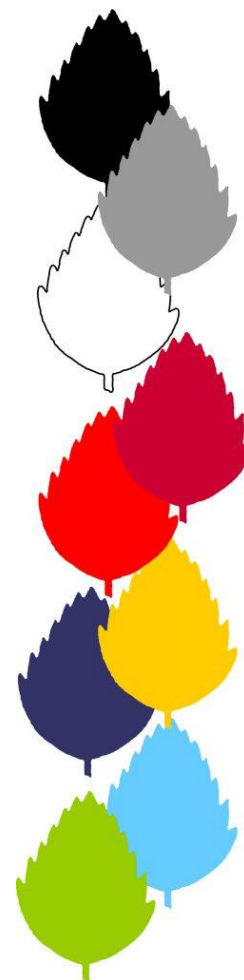
Jan Šimáně „Galén“ byl český skaut a redaktor časopisu ABC. V 60. letech podnítl při časopise ABC zakládání dětských klubů zaměřených na techniku, historii a přírodu. Jeho kluby měly mezi mládeží velký ohlas, protože představovaly zajímavou alternativu monopolní pionýrské organizaci. S vybranou skupinou dětí připravoval letní putovní tábory, které vedl ve skautském duchu. V roce 1968 se aktivně účastnil na obnově českého skautingu a vykonával mj. šéfredaktora časopisu Skaut – Junák. Po Husákově likvidaci skautského hnutí pokračoval v organizování dětských klubů v rámci Klubu mladých čtenářů a některých neoficiálních aktivit. Není proto divu, že se dostal mezi postižené komunistickým režimem a byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Poté byl nucen se živit jako dělník.

Jan Šimáně po celý život aktivně organizoval a podporoval dětské kluby (za Husákovy normalizace i rodinné), na jejichž podporu založil v roce 1991 Galénovu nadaci, která byla v roce 2005 přeregistrována na Galénův nadační fond (GNF). Inicioval také mnoho udílení Březových lístků, byl také jeho držitelem nejvyššího dvanáctého stupně. Bez ohledu na to, v jakém prostředí působil, byl nejen pro mladou generaci nesmírně inspirativní osobností, z níž byly silně cítit skautské morální principy.

Březový lístek je ocenění udělované v Česku a na Slovensku lidem, kteří se dobrovolně věnují činnosti s dětmi a mládeží. V současnosti má několik tisíc nositelů.

Lístky mají celkem dvanáct stupňů, rozlišených barvami od zelené po zlatou. Jejich udělování funguje na decentralizovaném pyramidovém principu – navrhopat a udělovat je může každý stávající držitel, přičemž pro získání příslušného stupně je třeba získat podpisy dalších stávajících držitelů. Síla každého podpisu je určena stupněm lístku jeho držitele. Pro daný stupeň lístku je nutno nasbírat podpisy v celkové síle desetinásobku tohoto stupně. První tři podpisy pochází od blízkých přátel navrhovaného, kteří ručí za jeho zásluhy.

Březové lístky nejsou vázány na konkrétní skupinu či organizaci; březové lístky tak používají např. Mladí ochránci přírody, členové Hnutí Brontosaurus, Duha, Pionýra nebo domů dětí a mládeže. Mezi českými skauty, např. v Junáku, toto ocenění funguje neoficiálně a paralelně se systémem skautských vyznamenání. O propagaci myšlenky a výrobu odznaků se stará Hnutí Březový lístek.

Začínáme...

Článek připravila redakce

Informace čerpány z internetových stránek 13bobriku.cz a wikipedia.cz

Po úspěchu knihy *Hoši od Bobří řeky*, kde její hrdinové plní bobříky, se v roce 1941 objevuje v prodejnách *Zápisník 13 bobříků*. Aby chlapci nemuseli při lovu bobříků pokaždé hledat v knize, byl vydán právě tento zápisník, jako příruční knížečka.

Zápisník třinácti bobříků byla, v prvním vydání sestavená dr. Karlem Burešem, Foglarovým kolegou z nakladatelství Melantrich. Knížečka obsahovala mnoho textů Jaroslava Foglara a poprvé byla vydána nakladatelstvím Jan Kobes v září před 80 lety.

Proto jsme pro letošní rok připravili sérii článků právě o těchto bobřících ☺

13 bobříků

Začni s lovením bobříků – s tou kouzelnou a užitečnou zábavou – ještě dnes! A pevně si umiň, že lov zdárně dokončíš! Že nepřestaneš omrzele někde v polovině, u bobříka, který ti bude kličkovat, unikat, protože je pro tebe snad trochu hůř dosažitelný! Jen slaboch, nešika, pecivál, zbabělec či mrzout skončí lov bobříků předčasně, po ulovení těch nejlehčích a před zdoláváním obtížnějších!

Než začneš lovit bobříky

Není nutné, abys bobříky začal lovit podle jejich čísel, tedy od prvního počínaje. Můžeš začít kterýmkoliv, podle toho, kde právě jsi a jaké máš k lovu možnosti. Můžeš lovit i několik bobříků současně, pokud se jejich podmínky nějak nekříží. Tak například při třicetidenním lovu bobříka ušlechtilosti se jistě můžeš pokusit o ulovení bobříka plavce, dobrých činů, velkého mlčení, míření apod. Při bobříku osamělosti můžeš klidně ulovit i bobříka zručnosti tím, že během desetihodinové samoty vyrobíš nějaký užitečný předmět. A ještě ti přitom doba samoty pěkně uběhne! Nemůžeš ovšem při něm lovit bobříka velkého mlčení, protože jeho ulovení by v samotě bylo neregulérní, mlčet při úplné samotě není přece žádné umění! Také nelze lovit při bobříku hladu ještě bobříka mrštnosti, vyčerpal bys příliš své síly.

Při lovení bobříků se přesně říd' pravidly pro toho, kterého bobříka. Každého z nich lov opravdu poctivě! Když si kolečko za něj přišíváš s nejistotou, je to znamení, že jsi bobříka získal nějak nesprávně, jeho lov že sis neregulérně ulehčil – a takový bobřík tě nemůže těšit! Jen z dokonale ulovených bobříků přesně podle loveckých zákonů *Hochů od Bobří řeky* můžeš mít radost. Lovíš je přece pro sebe, pro své svědomí, že jsi dokonalý, schopný chlapec či děvče – ne pro vychloubání se před kamarády!

Kolečka za ulovené bobříky si přišivej na levý rukáv podle jejich čísel. Tedy nikoli v pořadí, jak je získáváš. První, žluté, nahoru k rameni, další od něj dolů k lokti. Pro bobříky dosud neulovené vynech na rukávu patřičné místo.

Získej pro lov svého nejlepšího kamaráda, podmínky lovu se vám budou lépe plnit. Nepředháněj ho ale, nesnaž se ho zahanbit tím, že bys chtěl mít stále více bobříků než on! Odporovalo by to i zásadám třináctého bobříka ušlechtilosti. Ke svému kamarádovi buď rytířský, vlídný a ohleduplný, tak jako byli k sobě Vilík a Jirka z knihy Hoši od Bobří řeky.

1 - Bobřík mrštnosti má žlutou barvu

Říká, že se hoši a děvčata nemají pohybovat těžce a nemotorně jako sloní mlád'ata, ale že mají být pružní a rychlí. Měli by umět běhat a skákat alespoň tak, jak pro jejich věk předepisují tabulky.

Výkony prvního bobříka se téměř při každém vydání knihy „Hoši od Bobří řeky“ měnily – a to podle stále nových a nových zkušeností. Které výkony jsou tedy platné? Samozřejmě že vždy ty nejnovější.

Výkony prvního bobříka se téměř při každém vydání knihy měnily – a to podle stále nových a nových zkušeností. Které výkony jsou tedy platné? Samozřejmě že vždy ty nejnovější. Otištěním tabulky v této knize pozbývají platnosti výkony otištěné kdekoli a kdykoli dříve.

výkony děvčat

třída	pátá	šestá	sedmá	osmá	devátá
běh 50 m	10 s	-	-	-	-
běh 60 m	-	10,6 s	10,3 s	10 s	9,8 s
skok vysoký	100 cm	105 cm	110 cm	115 cm	120 cm
skok daleký	290 cm	310 cm	330 cm	360 cm	380 cm

výkony chlapců

třída	pátá	šestá	sedmá	osmá	devátá
běh 50 m	9,8 s	-	-	-	-
běh 60 m	-	10,4 s	10 s	9,5 s	9,1 s
skok vysoký	100 cm	105 cm	110 cm	115 cm	120 cm
skok daleký	290 cm	310 cm	330 cm	360 cm	380 cm

Skautská nadace
Jaroslava Foglara

STÍNADELSKÁ TAJEMSTVÍ

OBJEVTE LEGENDY

Rodinná hra v uličkách pražské Malé Strany

17. 1. – 31. 3. 2023

ZASE TIE PRÁZDNINY

Osmý díl

Článok pripravila Mária Kalincová
Vlastní autorská tvorba redaktorky

„Mňam, je to fakt dobré,” pochvalovala si Simona, keď o desať minút sedela za stolom a ládovala sa praženicou. „Mal by si mi raňajky robiť častejšie.”

„Keď budem mať čas, prečo nie?” vyškieral sa na ňu Michal. Pochvala od manželky ho potešila. Rozhodnutý, že ju takto prekvapí častejšie, už premýšľal nad tým, čo vymyslí nabudúce. „Ale vajcia sa už minuli, budeme musieť dokúpiť.”

„To je najmenej,” zamumlala s plnými ústami. „Keď sa budeme vracat' z pláže, kúpime v tom obchodíku neďaleko.”

„Asi by som mal ísť zobudiť deti, aby to aj ony mali ešte teplé, čo povieš?”

„Že je to dobrý nápad,” usmiala sa.

„Takže, decká, poumývať sa a nakrémovať,” velila Simona o hodinu neskôr. „Ide sa na pláž, tak nech nás nespáli slniečko.”

„Zase to krémovanie,” vzdychol si Tomáš, ale už sa ani nepokúšal protestovať. „Mimochodom, čo je dnes za deň? Úplne som domýlený, odkedy sme tu.”

„To sme dvaja,” zasmial sa Michal. „Ale je sobota.”

„Super, takže zase neuvidím ďalšiu časť seriálu...”

Simona postrapatila synovi vlasy. „Tomi, prosím, skús prestať aspoň na pár dní riešiť mobil, seriály a ja neviem čo ešte. Sme na dovolenke, vypni, užívaj si, získavaj zážitky. Ktovie, kedy sa nám zase podarí niekam ísť.”

Nasledujúcich niekoľko dní prežila Simona v zvláštnom pokoji. Ráno sa budila svieža, na pláži stávala s Luckou pieskové koláče a hrady, čľapkala sa s Jurkom pri brehu a jedným očkom dozerala na Tomáša. Mrzelo ju len jediné - že si nemôže ísť zaplávať. Bola však rozhodnutá užiť si to, čo mala k dispozícii.

Aj stravovanie v reštaurácii prestala brať tak tragicky ako predtým. Hoci Lucka naďalej obvykle trvala buď na špagetách alebo pizzi, väčšinou sa Simone podarilo motivovať ju na skúsenie niečoho nového tak, že si to dala sama. Napokon, bola na dovolenke, prečo by sa mala obmedzovať? Na to bude mať dosť času doma po návrate.

Neskoro popoludní, po návrate z pláže, sa zakaždým išli prejsť do mestečka. Večera, atrakcie a nákupy sa stali ich každodennou rutinou.

„Chcela by som si kúpiť nejaké suveníry,” oznámila Michalovi pár dní pred odchodom domov. „nech mám nejakú pamiatku.”

„Tiež som už nad tým premýšľal. Mama by neprežila, keby sme jej niečo nekúpili.”

„Veď práve,” zašomrala si popod nos.

„A sestre so švagrom som chcel priniesť nejaký alkohol, vraj je dobrý Slynchev Bryag. Alebo Raki.”

„Pre mňa za mňa im kúp čo chceš, ja chcem nejaký hrnček a osušku.”

„Ach, tá tvoja osušková mánia...”

„Naozaj už musíme ísť pozajtra domov?“ povzdychla si Simona smutne dva dni pred odchodom. Bol utorok večer, sedeli na terase obľúbenej reštaurácie a Simona fascinovane hľadela na zapadajúce slnko nad morom. Premýšľala nad všetkým, čo za posledné dva týždne zažila a napriek predošlým stresom si musela priznať, že jej bude Bulharsko chýbať. More, pláž, mestečko, večerné prechádzky, vzduch presýtený vôňou soli, rozjímanie na balkóne, no predovšetkým nemusieť variť a kedykoľvek môcť vybehnúť do reštaurácie. „Ten čas neskutočne letí...“

„Nejako sa ti tu napokon zapáčilo, čo?“ podpichol ju Michal veselo. Pritúlil sa k nej a objal ju okolo pliec.

„No,“ priznala trochu neochotne. „Nakoniec to nebolo také zlé ako som si myslela, práve naopak. Aj keď... S týmto bruchom sa tu toho moc robiť nedalo, ale v rámci možností som si to užila.“

„To som rád,“ pousmial sa Michal a zovrel manželkinu ruku vo svojej. „Dúfam, že o pár rokov, keď povyrastie aj Kristínka, podarí sa nám ísť zase na spoločnú dovolenku. Ale to ju už vyberieme spoločne.“

„Díky,“ pobavene zamumlala. „Ale musím priznať, že ani tento výber nebol zlý. Akurát to bolo tak narýchlo, bez možnosti rozhodovania.“

„Uznávam, unáhľil som sa. Ale hlavne, že sme si to všetci užili, nie?“

V noci sa Pomorím prehnala búrka. Simonu zobudil prudký dážď bubnujúci na okno spálne. Aj v stave ospalej mysle jej zišla na um predstava ako posledný deň dovolenky sedia na izbe, zatiaľ čo ho mohli využiť naplno niekde na pláži. Zúfalo si zaželala, aby to do rána prešlo.

Keď o niekoľko hodín opäť otvorila oči, so zadost'učinením zaznamenala, že vonku svieti slniečko a po daždi niet takmer ani stopy. O tom, čo sa v noci dialo, svedčili len občasné mláčky na uliciach.

Krásne počasie ju nabudilo energiou. Postavila na kávu, pripravila raňajky a zobudila deti.

„Máme posledný deň,“ oznámila veselo. „Takže ho patrične využijeme. Najesť, obliecť do plaviek, nakrémovat' a ide sa k vode. Dnes tam budeme čo najdlhšie, aby sme načerpali čo najviac pozitívnej energie.“

„Júúú, super!“ potešila sa Lucka. „A kúpiš nám všetko, čo budeme chcieť?“

„No, nejaké peniažky by sme si mali pošetriť aj na večer, na posledné nákupy, ale pokúsím sa vám dnes dopriať všetko, čo sa vám zažiada.“

„Kúpiš mi potom to Minecraft tričko a tie slúchadlá, čo som ti ukazoval?“ Tomáš kul železo za horúca.

„To ešte uvidím. Ale popravde v tom nevidím až taký problém.“

Tomáš sa zazubil. „Si super, díky.“

Aspoň niekedy.

„No fuj, to vyzerá ako šalátová polievka,“ mračil sa Tomáš znechutene na more plné rias. „Do toho nevleziem. Už posledné dni to bolo nechutné, ale toto je mega humus.“

„Skúsme prejsť ďalej, možno to niekde bude lepšie,“ navrhol Michal s nádejou, hoci sám tomu neveril.

„Pochybujem, ale za pokus to stojí,“ zašomrala Simona a kráčala ďalej.

„Myslím, že to nemá význam,“ skonštatoval napokon Michal. „Zložme sa tu. Je to blízko aj k reštaurácii, budeme vidieť na veci.“

„Okej,“ rezignovane si povzdychla Simona a rozložila osušky. Podobne ako Tomáša, aj ju pohľad na množstvo rias odpudzoval, ale bola rozhodnutá sa cez to preniest'. Mali pred sebou posledný deň, nenechá si ho pokaziť takouto maličkosťou. Užije si ho, aj keby sa mala, povedané Tomášovými slovami, kúpať v šalátovej polievke.

Do apartmánu sa vracali neskoro popoludní, unavení zo slnka a kúpania, no plní dojmov z prežitého dňa. Lucka sa pri pečení pieskových koláčikov zblížila s mladšou dcérou Michalovho kolegu, Tomáš pokukoval po tej staršej, no za nič na svete by to nepriznal nahlas.

„Simi, vieš, čo je zábavné? Boli sme tu s nimi celý čas, ale až dnes sme na nich narazili aj na pláži. Škoda, zdalo sa, že si decká celkom rozumeli.“

„Lucka, Jurko, zbal'te si svoje hračky do tamtej krabice, Tomáš, ty si nahádz do kufru špinavé veci. Nechaj si vonku len tie, v ktorých teraz pôjdeš do mesta a v čom budeš cestovať domov,“ rozdávala Simona pokyny. Trvala na tom, aby väčšiu časť batožiny zbalili ešte pred odchodom do mestečka.

„Nemôžem to urobiť ráno?“ vyjednával Tomáš. „Veď odchádzame až po obede, nie?“

„Musíme sa vysťahovať do obeda, odísť môžeme aj skôr. A ver mi, ráno bude dosť veľký frmol aj bez balenia. Takže baliť, ak chcete ísť von.“

„Okej...“

O hodinku všetci piati kráčali osvetlenou uličkou ku promenáde. V žalúdku im vyhrávali muzikanti a Lucka s Jurkom nadšene diskutovali o tom, čo všetko si po večeri kúpia.

Usadili sa na terase reštaurácie s výhľadom na detské ihrisko na pláži. „Čo by ste povedali na to, keby sme si objednali pizzu?“

„Áno, pizzu!“ nadšene zvolala Lucka. „Ja si plosím ananásovú.“

„Ja tú dvadsiatku, feferónkovú,“ oznámil Tomáš, keď si prečítal ponuku.

„Ja ak môžem, tak Palermo,“ zaškeril sa Michal.

„Čo by si nemohol, posledný večer si doprajeme, nie? Takže... Tropicana, Peperone, Palermo a ja si dám ten Vánok. A Jurko bude mať z každej po troške, ten tomu aj tak veľa nedá.“

Po večeri sa vybrali na nákupy suvenírov a posledných drobností. Lucka opäť nedokázala odolať vábeniu kolotočov a cukrovej vaty, Jurko zase autíčkam, no Simone to už bolo prakticky jedno. Keďže už nemala na čom šetriť, bola rozhodnutá dopriať deťom všetko, po čom túžili. Tieto prázdniny už na to nebudú mať príležitosť.

Okrem množstva hlúpostí pre deti, sebe kúpila osušku s motívom pláže a hrnček s mapou Bulharska.

„Čo by ste povedali na rozlúčkovú zmrzlinu?“ navrhla Simona, keď o niečo neskôr ovešaní taškami prechádzali popri stánku.

„Že je to super nápad,“ usmial sa Michal.

O niekoľko minút kráčali do neďalekého parčíka s malou fontánkou uprostred. Usadili sa na voľnú lavičku.

„Luci, nebehaj s tou zmrzlinou, lebo sa zababreš,“ varovala Simona dcéru, no ledva to dopovedala, kopček zmrzliny skončil na šatách, aby sa vzápätí zošmykol na zem.

Lucka sa rozplakala. „Moja zmlzlinka... Nehnevaj sa, maminka...“

„Nehnevám sa,“ povzdychla si Simona. „Ale zo zmrzlinky už nebude nič.“ Vytiahla z kabelky vlhčené obrúsky a utrela špinavé šaty.

„Ja si plosím dlhú zmlzlinku. Už si dám pozol a budem pekne sedkať,“ fňukala.

Michal na manželku nenápadne žmurkol.

„Ak dáš ockovi veľkú pusu, určite s tebou pôjde.“

Lucka šťastne zvyškla. „Ty si najlepší ocinko na svete!“

Pokračování příště...

GO, RÓY, RÓE, JAK ...

*Slovácký krúžek v Praze, rodáci z Valašska,
Hanáci - spolek rodáků a přátel Hané v Praze pořádají*

65. tradiční

moravský ples

Společná zábava
probíhá ve všech
prostorách
Paláce Žofín,
Praha 1

15.4.2023

Začátek v 19.30 hod.

Nakladatelství Edika a autorka Martina Kovářová

Vás srdečně zvou na křest dětské knihy

HONZÍKOVA KNÍŽKA ZVÍŘÁTEK

25. března 2023 v 15 hodin v obci Přibyslavice v sále hasičky

Honzík je malý kluk, který má velké přání a to na chvíli se stát zvířetem. Když dostane k sedmým narozeninám od rodičů encyklopedii ani netuší jak blízko je svému snu. Vždy když se do knihy začte, promění se v nějaké zvíře a poznává tak jejich život. Vyzkouší si ulovit rybu jako medvěd, osprchovat se chobotem jako slon či plazit se amazonským pralesem jako had. Pojdte společně s Honzíkem zažít jedno velké dobrodružství.

Martina Kovářová (Haklová)

Autorka knihy

Ing. Jan Vašák

Ředitel Jihlavské Zoo

ZOMBÍK

píše a kreslí: Ondřej Frencl

MANŽELKA JE NA MĚ,
NEVIM PROČ, NAŠTVANÁ
A NECHCE SE MNOU
VŮBEC MLUVIT...

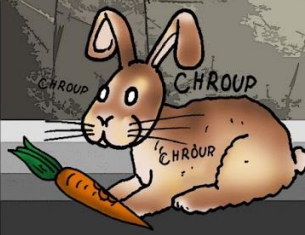
TAK JSEM SI Z TRUCU
POŘÍDIL ZAKRSLÉHO
KRÁLÍKA ...

BUDU TI ŘÍKAT
ZÁKUSEK

27

ZÁKUSKU, POJĎ
SE KOUPAT...

VODA UŽ
VAŘÍ ...

28

PSSSST,
POJĎTE TROCHU BLÍŽ,
CHCI VÁM NĚCO ŘÍCT ...

DOZVĚDĚL JSEM SE
NĚCO NA SVĚHO
AUTORA, TAK VÁM TO
CHCI PRÁSKNOUT ...

E?

CO TO, SAKRA?!

JÁ TO STEJNĚ
PRÁSKNU !!!

29

Internetový časopis KELTOVINY,

vydává spolek Keltoviny
z Českých Budějovic.

Redakční rada a dopisovatelé:

*Martin Štulla, Pavla Štullová, Věra Melicharová,
Martina Nováková, Vítek Procházka, Kristýna
Strnadová, Marie Ondová, Mária Kalincová, Lucie
Volková, Martina Kovářová, Kamila Prášková,
Jurgen Lednický, Katka Hrabáková, Adam Kadmon,
Ondřej Frencl, Dagmar Wilčková, Lucie Volková,
Jana Kolářková, ...*

Použité fotografie a ostatní obrazový materiál:

Titulní strana: Hana Holubová

Poslední strana: pixabay.com

Ostatní fotografie

jsou přímo se jménem autora v textu

**Uzávěrka dalšího čísla 15. 4. 2023,
příští vydání časopisu 27. 4. 2023**